

den. Den blev afslaaet af Valutaudvalget den 8. Oktober, og ved samme Lejlighed begærede Udvalget Oplysninger vedrørende Spørgsmaalet om Guldindløselighed i 3 Punkter. Alle begærede Oplysning om Guldindløselighed efter den nuværende Værdi, successivt stigende til Pari — det er det ærede Medlem Hr. Pinstrups Plan —, samt om Guldindløselighed ved den nuværende Værdi uden Angivelse af Endemaalet, altsaa indtil videre, og nogle Medlemmer tillige om Guldindløselighed af Kronen til Shillingens Værdi. Det var det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen og mig, der stillede det sidste Spørgsmaal, og vi havde for øvrigt Tilslutning af nogle socialdemokratiske Medlemmer — det blev ikke ved Afstemning konstateret, hvor mange — til, at dette Spørgsmaal ogsaa skulde stilles.

I det Øjeblik, det henstilles til os ikke at tale om Valutaspørgsmaalet ved Finanslovbehandlingen, maa det dog være klart, at jeg paa det daværende Tidspunkt kun kan gøre det paa een Maade, nemlig ved ikke at sige noget; thi hvis jeg siger noget, vil det nødvendigvis føre til det modsatte, at jeg maa meddele det, der for Øjeblikket foreligger, og som man ønsker paa det Tidspunkt ikke skal komme frem. Ærede Medlemmer maa forstaa, at der ikke var anden Mulighed for mig end at sige: Man ønsker ikke Diskussion, nu vel, saa opsætter vi den, til Lovforslaget kommer. Saa fremsatte det ærede Medlem Hr. Pürschel under Finanslovdebatten nogle Bemærkninger, som ikke vedrørte dette, ikke det allermindste, noget om de Konservatives Stilling paa det Tidspunkt, da Rigsdagen vedtog Loven, og overfor dette sagde jeg, at jeg tog Forbehold overfor disse Udtalelser, om alt andet udtalte jeg mig ikke, det henvistes til senere.

Nu siger jeg ikke dette som en Indledning til at vende tilbage til en historisk Diskussion om, hvad der foregik, den Gang Loven i 1924 blev vedtaget. Deri giver jeg det ærede Medlem Hr. Drachmann ganske Ret: hvorfor diskutere det, hvorfor nu bebrejde de Konservative, at de troede, Loven vilde virke i en Retning, i hvilken det har vist sig, at den aldeles ikke virkede, paa et Tidspunkt, hvor Loven heller ikke er kommet til at virke, som vi ønskede, at den skulde. Det ærede Medlem har Ret, lad det

Spørgsmaal hvile, det har ingen Betydning for den alvorlige Drøftelse, vi staar i for Øjeblikket.

Derfor undredes jeg ogsaa over at høre det ærede Medlem Hr. N. Neergaard af en for øvrigt forklarlig Følelse af Ubehag ved at se 3 fremtrædende Medlemmer af sit Parti udtale sig, som de gjorde det, betegne dem, der har den Opfattelse af Spørgsmaalet om, hvad man skal gaa til, naar man endeligt afgør Kronens Skæbne, som „de sidste Dages Hellige“. Det var jo møntet paa os, men i denne Skare ser man ogsaa andre, som har Tvivl og mener, at dette Spørgsmaal bør undergives en saglig Drøftelse. Det ærede Medlem taler om, at visse Omvendelser kræver Aabenbaringer. Det synes næsten kun at kunne tage direkte Sigte paa de 3 Medlemmer af Venstre, som ved den Aabenbaring, der er kommet fra radikal Side, har givet Udtryk for deres Opfattelse (N. Neergaard: Nej!). Ja, jeg ved ikke, hvorledes det kan sigte paa andre. Men det er maaske et Uheld, det ærede Medlem er kommet ud for. Jeg tror, han skulde forstaa, at den Drøftelse, der her finder Sted, foregaar for Øjeblikket over hele Landet. Der er ikke en eneste, knyttet til Erhvervene, Handel, Industri og Landbrug, som ikke drøfter det Spørgsmaal: Er det rigtigt at stabilisere Kronen ved 91 snarest muligt, eller er det rigtigt at gaa til Pari? Den Drøftelse foregaar overalt, og overfor dette store Spørgsmaal er det sandelig ligegyldigt, paa hvilken Maade det opstaar nu.

Derfor maa jeg sige, at det ogsaa er mig ubehageligt at se, at de ærede Medlemmer og navnlig det ærede Medlem Hr. N. Neergaard næsten udelukkende bygger hele sin Argumentation i Spørgsmaalet om en Tilbagevenden til den gamle Kronens Værdi eller Overgang til ny Værdi paa et Følelsesmoment under Appellering til noget, som hæft ved virker her i Landet. I denne Sag, som er et Fornuftsspørgsmaal, som er et Spørgsmaal af den største Betydning for vort Lands Virksomhed, er selvfølgelig Spørgsmaalet om, hvorledes en saadan Afgørelse vil blive bedømt i Ulandet, af eminent økonomisk Betydning, det er ganske klart. Det er et af de saglige Spørgsmaal, som skal drøftes, men det skal drøftes som et Forstandsspørgsmaal, som det Erhvervsspørgsmaal, det er, og ikke som et Følelses-